

"ATATÜRK VE DİN" (2)

(...dünden devam)

Eğer ışığa yaklaşmazlarsa kendilerini mahv ve mahkûm etmişler, demektir." (s. 15, Borak, 85-86; Karal, 66, ...)

Yine din hakkındaki bir soruyu da şöyle yanıtlamış:

"Din vardır ve lâzımdır. Temeli çok sağlam bir dinimiz var. Malzemesi iyi, fakat bina uzun asırlardır ihmale uğramış (bakımsız kalmış). ... Din, bir vicdan meselesidir. Herkes vicdanının emrine uymakta serbesttir. Biz, dine saygı gösteririz. Düşünceye muhalif (karşı) değiliz. Biz sadece din işlerini millet ve devlet işleriyle karıştırmamaya çalışıyor, kasta ve fiile (eyleme) dayanan taassupkâr hareketlerden sakınıyoruz .

"Din lüzumlu bir müessesedir, dinsiz milletin devamına imkân yoktur." (s. 16-17)

Münir Hayri Egeli'nin anlattığına göre, bir gün kendisinin, namaz kıldığını Atatürk'e söylemişler. Atatürk ona niçin namaz kıldığını sormuş. O da: "Namaz kılınca içimde bir huzur ve sükûn hissediyorum." demiş. Meclislikiler gülüşmüşler. Atatürk gülünlere dönüp şöyle demiş: "Batmak üzere olan bir gemide bulunsanız her halde 'Yetiş Gazi' demezsiniz, 'Allah' dersiniz. Bundan tabii ne olabilir?" Sonra Münir Hayriye dönmüş: "Dünyadaki işlerine zarar getirmemek şartıyla namazını kıl, heykel yap, resim de." demiş. (s. 18)

"Atatürk ve Hz. Muhammed bölümünde Atatürk'ün, Hz. Peygamber'den söz ederken "Hz. Peygamber", Peygamber Efendi-miz", "Fahr-ı Kâinât Efendimiz" ve Peygamber döneminden de "Peygamberimizin zaman-ı saâdetlerinde (onun mutluluk saçan çağ-larında)" şeklindeki saygı ifadelerini kullandığı belirtilmektedir .

30.10.1922 tarihli meclis toplantısında Saltanatın kaldırılma-sı görüşmelerinde İslâm'da babadan

oğula intikal eden bir saltanat sistemi olmadığını belirttikten sonra Atatürk, Hz. Peygamber hak-kında şunları söylemiştir:

"... Arabi tarihlerinde bu akşam Hz. Muhammed'in doğum yıldönümüne rastlar. İnşallah bu hayırlı tesadüftür. Hz. Muhammed çocukluk ve gençlik günlerini geçirdi. Fakat henüz peygamber olmadı. Yüzü nûrânî, rüşd-ü rüyette bedelsiz (akıl ve görüş doğru-luğunda eşsiz), sözünde sadık, hilm-ü mürüvvetçe (hoşgörü ve mert-likçe) başkalarına üstün olan Muhammed Mustafa, bu seçkin vasıf-larıyla Muhammed el-Emîn (güvenilir, doğru insan) oldu. Ondan sonra ancak kırk yaşında nübüvvet (peygamberlik), kırk üç yaşında risalet (elçilik) geldi. Fahr-ı âlem Efendimiz, sonsuz tehlikeler ve sıkıntılarla 20 yıl uğraştı ve İslâm dinini kurmaya ait peygamberlik vazifesini başardıktan sonra vâsıl-ı a'lây-i illiyyîn oldu (yüceler yücesine kavuştu)." (s. 24, Borak, 17)

(devamı yarın..)